

Et lille hjerte, der banker

**Pia bor sammen med sit livs kærlighed,
Charlie: en fireårig puddel med krøller og
lange ben. Han er altid i godt humør, og han
er også hendes trøst og hjælper, når hendes
demenssygdom tager modet fra hende.**

Af Liv Mygind Illustration: billedkunstner Maria Wandel

- **Pia stod over for at skulle skille sig af med sin elskede Charlie, da hun ikke længere kunne styre ham. Men med hjælp fra genboen og hundetræning blev det kaotiske samliv vendt til en harmonisk hverdag, hvor Charlie nu er Pias servicehund – en fast støtte i både sorg og glæde.**

SKRIV TIL OS

Har du oplevet, at dit liv ændrede sig fra det ene øjeblik til det andet? Så hører vi gerne fra dig, og så er det måske dit vendepunkt, vi dykker ned i næste gang. Skriv til vendepunktet@aeldesagen.dk, eller send et brev med dit navn og din adresse til: Ældre Sagen, Snorresgade 17-19, 2300 København S. Mærk brevet 'Vendepunktet'.

Af Liv Mygind Illustration: billedkunstner Maria Wandel

”Jeg boede og arbejdede på en højskole, og jeg var social fra morgen til aften. Når jeg gik ud ad døren, var der lærere og unge mennesker omkring mig. Jeg underviste, malede i det fælles atelier og elskede morgensangen og at spise i den store spisesal.

Men da jeg som 56-årig fik en demensdiagnose, mistede jeg alt. Jeg blev fyret og mistede både mit job og min bolig, og min kæreste skred fra mig.

Jeg flyttede tilbage til Aarhus, hvor jeg er fra og har familie, men mine børn er voksne og bor langt væk. Jeg mistede også mange af mine venner, fordi de er et helt andet sted i livet. Når man ikke har et job, og vennerne forsvinder, så får man rigtig mange timer alene derhjemme, og jeg havde ikke nogen at dele de timer med.

Min mor, lillesøster og jeg besluttede så, at vi skulle have en hund sammen. Det endte med, at det blev mig, der havde ham. Charlie er en krølhåret fyr med lange ben, livlig og altid i godt humør – han er mit livs kærlighed.

Efter nogle år med Charlie begynder jeg at få det dårligere. Der er meget, jeg ikke tager initiativ til mere. Det kreative rum i min hjerne er blevet mindre, og så får jeg svært ved at styre Charlie. Jeg kunne ikke have ham med ud at be-

søge folk, for han gøede, var urolig og sprang op og var vild. Jeg kunne heller ikke rigtig have gæster, for han var kulret, gøede og bed dem i ærmerne. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, for han var min bedste ven, men jeg kunne ikke styre ham, og jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre. Det var så umuligt, så jeg besluttede, at jeg måtte skille mig af med ham. Det var forfærdeligt, og jeg vidste, at jeg ville få det rigtig meget værre uden Charlie, og at mit liv ville blive meget kortere.

Men heldigvis kom Ulla, min genbo, og sagde: ”Hey Pia, jeg har fundet ud af, at folk med alzheimer kan få en servicehund.”

Og så gik hun i gang med at skrive en ansøgning til kommunen. Ulla er en uvurderligt stor hjælp i mit liv. Det er virkelig stort, det der skete, for jeg sad jo herhjemme ensom og tænkte, om jeg nu skulle skille mig af med den eneste, jeg havde tæt på mig.

Der gik kun to uger, fra vi havde sendt ansøgningen, til det bankede på døren, og så stod Trine fra Trinitas her i døren og sagde: ”Skal vi træne din hund?” Jeg tænkte, at mit liv er reddet. Jeg bliver så rørt nu, for jeg har fået så meget hjælp og så mange gode mennesker i mit liv. Og så fik jeg helt gratis halvandet års træning med Charlie, som bare ændrede vores liv.

Charlie vil gerne bestemme, men det får han ikke lov til mere. Meget af træningen handlede om, at jeg skulle trænes. For jeg var usikker, og det gjorde Charlie usikker. Men jeg lærte, hvad jeg skulle gøre i forskellige situationer, og nu kan jeg tage ham med alle steder. Det hele har ændret sig fuldstændig.

Han kan gå helt tæt op ad mig, når vi er ude at gå eller handle, og han kan være i ro, når vi er ude, og så ligger han bare under min stol.

Nu er han trænet til at forstå, når jeg er ked af det, og så kommer han og skubber til mig på ydersiden af mit ben og lægger hovedet op på mit ben – det føles som kærlighed. Det får mig til at føle mig tryk, fordi der er en til at trøste mig, når jeg ikke har det godt.

Det er også helt nyt, at folk, jeg møder, synes, at Charlie er sød. Det er fantastisk. Det er guld værd, at jeg har fået trænet ham. Ja, det er det bedste, der nogensinde er sket. Jeg bliver helt grådlabil, når jeg fortæller det, for det har virkelig betydet meget for mig, at jeg kunne beholde ham.

Jeg har stadigvæk rigtig, rigtig mange timer alene herhjemme i sofaen, men nu har jeg Charlie. Det betyder alverden, at der er et lille hjerte, der banker, når jeg kommer hjem”. ■

Lyt til VENDEPUNKTET

Lyt med, når Pia fortæller om sin kærlighed til hunden Charlie og livet med demens. Det kan du gøre i vores podcast Vendepunktet. Du finder podcasten i din foretrukne podcastapp ved at søge på Vendepunktet eller på Ældre Sagens hjemmeside: aeldresagen.dk/podcast. Du kan også bruge kameraet på din telefon og scanne QR-koden her:

OM PIA

61 år og uddannet fra Kunstakademiet og Danmarks Designskole og videreuddannet til lærer. Har arbejdet som højskolelærer i 20 år og tidligere undervist udlændinge i dansk. I dag holder hun foredrag om at have en demensdiagnose, og hvordan hun mistede alt, men også om at finde glæden igen.

Har altid malet meget og lavet kunst – både i sin fritid og i sit arbejde som højskolelærer. Charlie er hendes første hund. Pia har altid godt kunne lide at spille fodbold, og det gør hun stadigvæk. Hun spiller på et demenshold, hvor de ofte diskuterer, hvorvidt det tæller som et mål eller selvmål, når man scorer i eget net.

Har en datter og søn. Og så har hun fået en ny omgangskreds – blandt andet en genbo, der er guld værd.

TRINITAS OG SERVICEHUNDE

Hos foreningen Trinitas arbejder de med at certificere psykisk syge menneskers egne hunde til at blive psykiatriske servicehunde. Træningen fokuserer på samarbejdet mellem hund og ejer, så de sammen lærer at tackle dagligdagens udfordringer. Trinitas tilbyder specialiseret støtte gennem personlige trænere og hjælper med at skabe mere selvstændighed og tryghed for psykisk sårbare. Trinitas' koncept muliggør, at hunde, som allerede har en betydningsfuld relation til deres ejere, kan udvikles til vigtige støtter i hverdagen. De uddanner alt fra corgier til chihuahuaer samt broholmere til at blive servicehunde, der hjælper mennesker med psykiske lidelser.